

1 baptist.dk

Nummer 1 | 2011 | 158. årgang
Udgivet af Baptistkirken i Danmark

UNDSKYLD!

Jeg ville aldrig have søgt stillingen selv...

Sådan siger **BaptistKirkens nye generalsekretær, Lone Møller-Hansen**, der tiltrådte ved årsskiftet. Hun skal dele sin tid mellem at være præst på Bornholm og »biskop« i resten af landet. Den udfordring kræver en samtale...

Hvad er din baggrund for jobbet?

Jeg har dagligt glæde af begge mine uddannelser og 12 års erfaring som journalist. I praksis er opgaven som præst og generalsekretær et spørgsmål om kommunikation. Desuden har vi på Bornholm 100 flygtninge, som det langt hen ad vejen er lykkedes at integrere i menigheden. Disse erfaringer kan blive til gavn for vores multi-etniske kirkesamfund.

Hvad kan du lave som generalsekretær?

I den første tid får jeg to primære opgaver. Den ene er at besøge 53 baptistmenigheder; det tager ca. 1½ år. Formålet med disse besøg er at finde ud af, hvad menighederne sætter i fokus, hvad deres udfordringer er, og hvilke forventninger de har til BaptistKirken. Men også at kortlægge, hvad de kan bidrage med til fællesskabet.

Det gælder ikke mindst de nye etniske menigheder.

Den anden opgave er sammen med ledelsen at få formuleret de kommende års mål for BaptistKirken. De skal selvfølgelig udspringe af virkeligheden, men rumme meget mere. Vi skal turde tro på noget større end det, der er realistisk – ellers lukker vi jo Gud ude af vores drømme. Hvis vi ikke tør satse på noget, der er uopnåeligt og visionært, har vi ikke brug for Helligånden! Om 1½ år får vi se, hvor vi herefter skal gå hen – sammen.

Hvad er dine personlige styrker?

Jeg er lidt evangelist, lidt apostel og meget hyrde! Jeg holder af at møde mennesker, er meget social og engageret – fungerer bedst i samspil med andre. Alene er jeg ikke særlig visionær. Idéerne opstår

i samtale med andre og ved at åbne mig for Helligåndens ledelse. Jeg ser ikke mig selv som solist, selvom jeg skal tage mig i at være utålmodig og gøre tingene selv! Det sker, når jeg ikke kan vente på andre. Den indstilling skal jeg bekæmpe.

En af mine største udfordringer bliver at sætte grænser. Jeg er nem at begejstre og vil gerne så meget – og jeg har altid haft en stor arbejdsevne. Men jeg har lært, at jeg skal have andre med. Heldigvis oplever jeg et godt samspil med ledelsen. Og så har jeg en meget realistisk mand, der kræver, at jeg planlægger fritid sammen med ham.

Desuden er det en styrke, at jeg samtidig har en lokal menighed, jeg skal passe. Min tjeneste hver anden uge på Bornholm vil give mig jordforbindelse og fornemmelse af, hvor mennesker er, og hvad Gud har gang i. Sammen med mine arbejdsgivere skal jeg sørge for, at opgaverne i begge jobs er realistiske at nå på halv tid.

Hvorfor skal vi have en »generalsekretær« – det er vel ikke en bibelsk betegnelse?

Jeg ved heller ikke, om »generalsekretær« er dækkende. »Generalsekretær« bliver brugt i organisationer, men vi vil vel hel-

» En af mine største udfordringer bliver at sætte grænser. Jeg er nem at begejstre og vil gerne så meget. «

lere være en organisme? Titlen blev brugt i Østeuropa før Murens fald, men her har nogle af de nye baptistkirker faktisk valgt biskopper, der fungerer som »tilsynsførende« for menighederne.

Det indebærer et kirkesyn, hvor de lokale menigheder bliver afhængige af hinanden. Det er bibelsk at skulle stå til regnskab – både overfor mennesker og andre menigheder. Det er sundt, og det skaber stærkere bånd. Vi bør vove at spørge andre menigheder om hjælp, være ærlige omkring vores problemer. Hvis vi kun viser et glansbillede af, hvad der sker i menigheden, lyver vi for hinanden og os selv. Vi rummer langt større ressourcer, end vi tør tro. Mit håb er at forløse sådanne ressourcer til menighedernes og fællesskabets bedste. Sker det, er titlen egentlig underordnet!

Hvor går vejen set i relation til andre kirker i de kommende år?

Vi har brug for hinanden! Jeg tror ikke, vi kan overleve som lille frikirke uden at knytte os endnu tættere til de andre frikirker – og også gerne til den progressive del af Folkekirken. Vi har nogle styrker som baptister, som vi ikke må miste. Vores fokus er på det personlige engagement og overgivelse. Og vores evne til at strukturere

og organisere er fænomenal! Til gengæld er det vores svaghed, at vi ofte bliver hængende her, i regler og paragraffer, dagsordener og møder. Vi har brug for noget af den trosstyrke og fleksibilitet, som nogle af de andre kirker bærer med sig.

Jeg bliver opmuntret af fx regens tværkirkelige grundlag. Denne ungdomsmenighed rummer mennesker fra næsten alle kirkelige retninger. Her er det ikke baptistisk identitet, der er primær, men Guds ledelse til at være i mission og i tjeneste for mennesker. Jeg håber, at Jesus vil give os mod til at gå på tynd is og stole på Guds nåde og vejledning! Kun ved at gå nye veje vil fremtiden se anderledes ud end fortiden og nutiden. Der er ikke noget galt med baptisternes fortid eller nutid, men fremtiden vil kræve noget andet.

Jeg er på vej ind i en opgave, jeg slet ikke kan klare uden Gud. Jeg er meget ydmyg overfor tjenesten. Jeg ville aldrig have søgt stillingen selv, men jeg må stole på, at de, der har spurgt mig, også vil tjene sammen med mig og trække læsset. Og jeg oplever en sund afhængighed af Gud, af hans ledelse og vejledning.

[≡] Bent Hylleberg

[📷] Privat

Fakta | Lone Møller-Hansen

- 📅 Født 1960 i Odense, døbt i 1975 i Randers
- 📅 Student fra Randers Statsskole 1979
Uddannet fra Journalisthøjskolen i Århus 1984
- 📅 Journalist ved Vejle Amts Folkeblad 1984-1987
- 📅 Redaktionssekretær på Amtsavisen i Randers 1988-1996
- 📅 Baptistikkens Teologiske Seminarium 1996-2000
- 📅 Præst ved Korskirken i Herlev 2000-2001
- 📅 Præst ved Baptistkirken Bornholm siden 2001
- 📅 Baptistikkens første kvindelige generalsekretær 2011

Indhold Undskyld

2 Jeg ville aldrig have søgt stillingen selv...

– portræt af generalsekretær Lone Møller-Hansen

5 Sig så undskyld...

– leder

6 »Det må du undskyld«

– en pædagogisk vinkel

9 Ryk i fængsel

– om Alpha-kursus i Kragsskovshede

10 Et moderne gæstebud

– folkemiddag i Kristuskirken

12 Ung kirke i gammelt missionshus

– ny chin-menighed i Ringe

14 UNDSKYLD!

– hvad gør tilgivelse ved os

17 FOKUS

– Ledelsen ved tasterne

18 Faste

– at afstå fra noget godt for at få noget bedre

20 Hvor meget skylder du?

– om stedet, hvor »undskyld« ikke er nødvendigt

22 Troen på Jesus holder mig i gang

– Portræt af Gilbert Rukundo

25 Godnat – for store og små

– prøvefamilien

Forsiden

[📷] Lars Magnus og Signe Lund Christensen

26 Jakob og pletten

– forbyrdelse og straf i Ballerup

28 Som dig selv

– en historie om at blive sig selv

30 Fangekoret

– to fangers sange

32 Et nyt billede til en overfyldt væg

– forandringsprosere

33 Flere end alle var med Ikke kun for præster Døbte og døde

34 Rådgiveren Prosper

– portræt af en børneprojektmedarbejder

36 Alle siger undskyld

– klumme

Redaktion

Lone Møller-Hansen, redaktør

tlf. 5695 1015 / 2347 4015, m-h@mail.dk

Gitte Elleby Jørgensen, redaktionssekretær

tlf. 2299 0424, gitte@baptist.dk

Bent Hylleberg, tlf. 5918 5195, bent@hylleberg.info

Hanne Kiel, tlf. 3190 8190, hanne_kiel@hotmail.com

Maria Klarskov, tlf. 3217 6277, mariakl@rskov.dk

Mads Lindholm, tlf. 4044 4844, ml@madsindholm.dk

Lasse Åbom, tlf. 2290 5628, lasseabom@gmail.com

Grafisk design: Pedersen & Pedersen, Århus

Trykkeri: V-Print, Holstebro

Oplag: 3.450

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Idémateriale: Artikelforslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre ad gangen. Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for redaktionens holdning.

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 2: 25. marts.

Nr. 3: 13. maj. Deadline 14. marts.

Nr. 4: 1. juli. Deadline 2. maj.

Gaver til **baptist.dk**: Kan indbetales på 3201 10042879 mærket »baptist.dk«

Baptistkirken i Danmark

Lærdalsgade 7, st.tv., 2300 København S

Tlf. 3259 0708

Telefontid: Mandag-fredag kl. 9-12

E-mail: info@baptist.dk

Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

QR-kode: Med en smartphone, kan du downloade en gratis scanner-app. Med programmet kan du scanne koden. Herefter åbner hjemmesiden bag linket automatisk på din telefon.

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed.

Dødsfald og nydøbte indberettes til Sekretariatet.

Bladet kan modtages på cd ved henvendelse til Sekretariatet.

Sig så undskyld...

Det er blevet populært at kræve undskyldninger for snart sagt alt – og især for overgreb, der er sket for længe siden. Kravet rejser sig i alle lejre.

Politisk skal dagens amerikanere undskyldes for fædrenes overgreb på indianerne. Tyske politikere skal undskyldes for nazismens uhyrligheder. Vi danskere skylder grønlænderne en undskyldning for fjernelsen af deres børn i 1950'erne. Kort før jul opstod kravet om, at statsministeren skal undskyldes krigsopgørets overgreb mod »tyskerpigerne« og deres børn. Læs dagens avis og fortsæt! Rækken er lang!

Kirkeligt set kender vi samme fænomen. Det lutherske Verdensforbund sagde for nylig undskyld til Mennonitterne, fordi Luther og hans folk var direkte årsag til, at flere anabaptister blev henrettet efter 1525. Eller rettere: Dagens lutheranere bad om *tilgivelse* fra Gud og fra nutidens Mennonitter for deres forfædres overgreb på baptistiske trosfæller. Undskyldninger handler om *skyld*. Kristne taler om *synd*

– og tilgivelse. Først når vi fastholder erindringen om fortidens ondskab for at bringe en nutidig forsoning i stand, ligger fremtiden åben ...

I dette *baptist.dk* belyser vi, hvorfor og hvordan vi kan sige undskyld i dag – mens vi lever!

En reel undskyldning kræver, at du lever i en relation, hvor du selv kan tage initiativet. At sige undskyld for noget galt, du har gjort, er noget af det fineste, du kan gøre. At beklage egen adfærd og ondskab er et træk, som de fleste anerkender værdien af. Og undskyldninger af den slags kan forhindre noget værre i at opstå. Men at sige »undskyld« på den måde kan du ikke kræve af andre.

Og hvis *vi* siger undskyld for brud, vi selv har begået, behøver andre ikke kræve undskyldninger på vore vegne – når vi er døde og borte! Så vil diskussionen om de mange historiske undskyldninger falde bort. Og vi kan bruge vores opmærksomhed på at sige undskyld – i dag.

Det perspektiv kunne mange lære af: Politikere (fra højre og venstre), religiøse ledere (af alle slags), lærere og elever, forældre og børn. Men også vi: Du, der er læser – og jeg, der skriver! At handle personligt, mens vi lever!

[≡] Bent Hylleberg

[□] Lars Magnus og

Signe Lund Christensen

» Det må du undskyld«

Der er sket et uheld på legepladsen. Et barn græder, og den nærmeste medarbejder er med stormskridt på vej hen til klyngen af børn. Flere meter før skadesstedet mødes den voks-

ne af børn, der har travlt med at sige: »Jeg har sagt undskyld, det var ikke mig, det var ikke med vilje, jeg har trøstet, han startede.« En strøm af ord, mest for at tilfredsstille den voksne, og ikke udtryk for flovhed, ked-af-det-hed, anger, uro, fortvivlelse, omsorg eller hvad skaden nu havde krævet. Nej, det er tydeligvis en »lirekasse« af ord, der ikke ligger som en dyb grundlæggende omsorg i barnet.

» At sige undskyld til andre er en grunddannelse og skal derfor læres hjemmefra. «

Børn i dag får for mange ord. Når jeg færdes på legepladser, møder jeg flere og flere børn, mest drenge, der siger, »du fortæller det ikke til nogle voksne vel«, hvis jeg ser, de laver et eller andet uhensigtsmæssigt. »Nej, det behøver jeg ikke, men hvorfor ikke«, spørger jeg. »Fordi man skal snakke så meget«, svarer de. Det er altså ikke selve det skete, der optager dem, men de mange ord fra de voksne. Derfor lærer de udenad, hvad den voksne gerne vil høre for at blive tilfreds.

»Hvad siger man så?«

At sige undskyld til andre er en grunddannelse og skal derfor læres hjemmefra. Forældres måde at forholde sig til dette, kan deles op i tre kategorier:

Gæsteskrubent er Lola Jensen, familievejleder, kendt fra TV

Lolas nye bog hedder »Den store far, mor og børn – håndbog i godt familieliv«, om dannelse og opdragelse af børn fra 0 til 6 år.

www.lolajensen.dk

Der er den gammeldags metode, hvor forældre sporer sig ind på, hvem der har skylden, velvidende at det ene barn er genialt bedre til at formulere sig, hvilket kan få den anden søskende til at modtage ret mange uretfærdige skideboller. Når forældrene føler, at de har fundet frem til synderen, tvinges denne til at sige undskyld til den forurettede, men vil derved føle sig dobbelt forurettet både for uretfærdig skyldspålægning og nu også tvang til et uretfærdigt undskyld. Forældre i denne kategori kan også bruge metoden at sige: »Hvad hedder det så? Hvad skal du sige til din søster, når du har ramt hende oveni hovedet?« Nu har barnet for alvor fat i de bagerste hjerneceller, og fedter rundt i mulighederne »velbekomme, tak for mad, ja tak, bé om« og kan endda, især hvis det er en dreng, ende med at sige »prut«, for han ved, at det altid betyder emneskift, og dermed bringer ham ud af det umiddelbare fedtefad. Det er et held, hvis denne metode giver barnet en dybtfølt evne til at sige undskyld, når andre påføres en skade.

Benægtelse

Så er der fraværet af at øve sine børn. Flere og flere forældre har så travlt i livet, at de er mindre og mindre sammen med deres børn, hvilket resulterer i to ting: Der

mangler en »undskyldemodell« at lære fra, og forældre »næner« ikke, at de skal have konflikter med børnene. Når familien endelig er samlet, skal der hygges. Derfor curler forældrene foran børnene, fjerner forhindringerne, argumenterer for børnene. Hvis skolen fx ringer og fortæller, at barnet har været involveret i et eller andet, kan forældrene forsvare barnet, endda med barnet som tilhører: »Jamen han var syg den dag«. »Det forstår jeg ikke«, siger skolelederen, »han er med på overvågningskameraet«. Selv da holder forældrene fast i barnets uskyld, og truer endda i stigende omfang med at sætte en advokat på sagen.

Nærværende rollemodel

Den tredje model vil jeg give som inspiration til forældre. Det handler om at være en nærværende god rollemodel for sit barn, simpelthen blot ved at sige det, der bør/skal siges i den aktuelle situation (kun hvis man ved, hvem der har forårsaget uheldet, ellers siger man blot, jeg var her ikke, jeg så det ikke, men jeg vil gerne trøste og hjælpe jer videre i legen): »Undskyld lillesøster, siger storesøster, fordi hun kom til at ramme dig, det var et uheld. Kom herhen så skal jeg trøste dig«. Dette skal ikke vises mange gange, før barnet,

»Det må du undskyld«

» Med disse grundværdier danner forældrene barnet, så det som voksen aldrig kommer til at køre fra en personpåkørsel. «

der har forvoldt skaden, af sig selv siger »undskyld lillesøster, kom her, så skal jeg trøste dig«. Og det var så det – evnen til at sige undskyld, føle empati og give trøst er i gang med at forme sig i barnet. En dag sammen med nærværende voksne vil byde på mange af den slags situationer – en god socialiseringsproces er i gang.

Indøve sociale evner

I samme kategori ligger andre grundværdier som:

Du skal være mod andre, som du ønsker, de skal være mod dig. Evnen til at kunne tilgive. Evnen til at angre/føle skyld (ikke på en belastende måde, men vedkendende måde). Evnen til at skabe relation til andre. Evnen til at være solidarisk. Evnen til at vise tolerance. Evnen til at magte skuffelse og begrænsning. Evnen til at magte afvisning. Evnen til at kode og aflæse andre menneskers sociale tilstand/følelser. Mod og evne til at sige fra overfor noget, det ikke er okay at deltage i. Evnen til at magte at tabe. Evnen til at vise høflighed. Evnen til at tage ansvar for egen oprydning. Evnen til at vente på tur. Evnen til at lytte til andre. Evnen til at være ærlig på en omsorgsfuld måde. Evnen til at stå ved sit ansvar osv.

Tryk på »reset«

Med disse grundværdier danner forældrene barnet, så det som voksen aldrig kommer til at køre fra en personpåkørsel, altid vil sætte en seddel i bilruden, hvis der er

lavet en bule i andre folks bil, stå ved sit ansvar ved en fartbøde, smide eget skrald i skraldespanden på rastepladsen, sige undskyld, hvis en anden person rammes i supermarkedet med egen indkøbsvogn, finde en løsning sammen med naboen i stedet for at starte en nabostrid, bestræbe sig på at være god ved alle, alles ting og sig selv, men ikke *kun* sig selv som tensdensen er i dag. Lad os trykke på »reset« knappen og byde en mere solidarisk fremtid og fredstid velkommen.

[≡] Lola Jensen, familievejleder

[▣] Kurt Bøgsted

min!

Ryk i fængsel

Østervrå Baptistmenighed starter ALPHA-kursus i Kragsskovhede Statsfængsel.

Sidste forår deltog Østervrå Baptistmenighed i kampagnen »Fællesskab, der rykker. Ryk sammen – ryk ud!« Menigheden blev delt op i 10 grupper, og en af opgaverne var at finde praktiske gøremål, som grupperne kunne engagere sig i. I min gruppe var det forslaget »Skal vi forsøge med et ALPHA-kursus i Kragsskovhede Statsfængsel?«, der skabte størst interesse.

Fængselspræsterne blev kontaktet, og de spurgte selv, om det kunne blive et ALPHA-kursus. Vi havde et meget positivt møde med dem. Vi indledte kursusforløbet med påskefilmen: »The Passion«, som otte fanger så. De seks af dem sluttede op om undervisningen.

Gennem låste porte

Vi måtte kun komme tre ad gangen: En leder, en underviser og den, der havde lavet og medbragt varm mad. Vi var syv, der var med på skift, og kurset foregik søndag aften. Det var et almindeligt ALPHA-forløb med fællesspisning, pause, undervisning, spørgsmål, kaffe og afslutning.

Det var spændende at ankomme

søndag eftermiddag og blive indskrevet i vagten. Fængselspræsten ledte os gennem låste porte og døre og førte os ind i »kirkestuen«, hvor vi kunne dække bord, mens hun hentede de tilmeldte fanger.

Gud er kærlighed

En indsat sagde en dag til mig: »Jeg behøver ikke at tro på Gud, for jeg klarer mig selv«. Mit svar lød: »Du klarer ikke dig selv, når du sidder fast i en sump! Uanset hvor meget du trækker dig selv i dit hår, kommer du aldrig ud af sumpen!«

Da han senere sagde til mig: »Du siger, Gud er kærlighed. Vil Han så ikke lade os alle slippe ind i Himlen?« Jeg svarede: »Netop fordi Gud er kærlighed, vil Han aldrig tvinge nogen, som ikke vil have noget med Ham at gøre her i tilværelsen, til at være sammen med sig i evigheden!« Menneskelivet er en forberedelse til det evige.

Vi oplevede en stor åbenhed. Mange spørgsmål blev drøftet og besvaret. Flere bad om forbøn. Ja, nogle har spurgt efter, hvornår vi kommer igen.

[] Emil Lauge Ibsen

[] Lars Magnus Lund
Christensen

Fakta

ALPHA-kurser er for alle, der vil vide mere om kristendommen. ALPHA står for:

- A: Alle – kurset er for alle.
- L: Lærdom og latter – det er muligt at lære om kristendommen og have det sjovt
- P: Pizza og pasta – alle aftener starter med fællesspisning
- H: Hjælpsomhed – der diskuteres spørgsmål i små grupper
- A: Alt hvad du vil vide – alle spørgsmål er velkomne.
- Læs mere på www.alphadanmark.dk

Fakta | Folkemiddagen

– Folkemiddagen var et moderne gæstebud, hvor borgere på Nørrebro og hjemløse sad ved de samme borde, spiste gourmetmad og talte sammen i kirkens rum. Kirkens folk var tjenere og opvaskere.

– Kirke4byen (før kendt som gade- & natkirke-projektet) bliver i år støttet af Baptisternes Kvindeforbunds Møntindsamling. Disse penge er blevet investeret i lokale hjælpeprojekter i København – og til at rejse engagement i kirke4byens bagland. Folkemiddagen er et af disse hjælpeprojekter.

– I regnen, en af partnerkirkerne i kirke4byen, har en gruppe unge: »Varme hænder – koldt bord« arbejdet frivilligt på en morgencafé for byens hjemløse. Disse unge har arrangeret folkemiddagen og sørget for kontakten til hjemløse-miljøet. De har bl.a. engageret en stor gruppe frivillige, fået gourmetkokke til at lave maden gratis, indhentet forskellige sponsorater og engageret gospelkoret Oikos til at synge under middagen.

Et moderne gæstebud

Folkemiddag på Nørrebro

Klokken er 11.00. En afrikansk mand har allerede taget plads i lænestolen i indgangen af Kristuskirken på Nørrebro. Han smiler bredt, da jeg kommer ind af døren, og byder mig velkommen.

Indenfor i kirken går tjenere i hvide skjorter rundt og får styr på den sidste bordpynt, fasanfjer og røde hjerter. Der er smil og travlhed.

Lige om lidt åbnes dørene for folk på Nørrebro og en gruppe af byens hjemløse. Den står på gourmetmad, gospel og hygge.

Hvor bliver gæsterne af?

Ugen op til har været hektisk. Masser af hjemløse er tilmeldt. Men hvor bliver københavnernes af? Ni tilmeldte om mandagen – og svedige hænder hos arran-

» De sidste gæster bliver
på bibelsk vis hentet omkring
Blågårds Plads kl. 12. «

gørerne. Vi har ellers hængt plakater op. Lavet facebook-reklamer. Sendt sms'er til netværket.

Jesu beretning om det store festmåltid melder sig i hukommelsen. Selv den rige herre havde svært ved at fylde sit bord. Folk havde travlt med deres. Til sidst inviterer han dem, der normalt ikke bliver budt til fest: de fattige, vanføre, blinde og lamme. Beretningen trøster mig. De sidste gæster bliver på bibelsk vis hentet omkring Blågårds Plads kl. 12 – tidspunktet for middagen. En af dem er nabo til kirken, men har aldrig været der. »Det er egentlig lidt fattigt«, tilføjer hun.

Ingen skal tale dårligt om Jesus!

Gæsterne finder deres pladser, og de smilende tjenere kan bære forretten ind.

Rejer, æg og smørristet brød. En himmelsk mundfuld.

Mellem forret og hovedret synger gospelkoret Oikos. Der er tårer i øjenkrogene rundt omkring bordene. En kvinde stiller sig op på bordet og med armene strakt op mod loftet i begejstring over musikken. Hun går ned af et af langbordene, inden hun vælter. En tjener hjælper hende op at stå. Faldet har ikke slukket begejstringen.

Nogle af de hjemløse efterlyser ham, der forvandler vand til vin. Jeg spæder til med en bemærkning om, at vi nok ikke får et vin-under i dag. Kvinden, der før dansede på bordene, siger højt gentagne gange: »Ingen skal tale dårligt om Jesus!«.

Takketalen

En mand har delt et sangblad ud, og han forsøger at få hele salen til at synge – på grønlandsk. De kun 14 bogstaver i det grønlandske alfabet volder lidt problemer rundt omkring. Men vi kan nyde smukke toner fra klaveret og mandens egen mund.

Min bordherre beslutter sig for, at det er på tide med en takketale. Han er omkring 30 år og det, man kalder funktionelt hjemløs. Han har en lejlighed – men kan ikke finde ud af bo i den. Han takker for muligheden for at være med og for, at der er folk, der gider gøre en forskel for ham.

Kirken tager opvasken!

Kirkesalen tømmes i takt med kaffekanderne. Folk går hver til sit – lørdagshyggen og øllen kalder. Et gæstebud er et lille stykke himmel. Vi håber, at nogle af naboerne til kirken har fået smag for at hilse på manden på gaden.

I mens summer baglokalet af aktivitet. Opvaskebaljer, vandsprukne fingre og glade stemmer. En stor del af kirkens folk har ikke siddet til højboards under middagen. De er i gang med opvasken.

[≡] Alice Sprotte

[📷] Mette Rostrøm

» Min bordherre beslutter
sig for, at det er på tide med en
takketale. «

Ung kirke i gammelt missionshus

Det er søndag, og jeg er taget i kirke. Det er dog ikke i den kirke, hvor jeg plejer at komme. Jeg er taget 20 kilometer længere mod syd til byen Ringe på Midtfyn. Her er der for nylig stiftet en helt ny baptistmenighed, en chinmenighed.

Det er en kold gråvejrsmiddag, og skyerne truer med regn. Jeg ser det hvide missionshus med de små blå vinduer an, inden jeg træder over dørtærsklen og ind i et lille, mørkt forkammer med slidt, mørkebrunt plankegulv. Jeg fortsætter ind i den tomme mødesal med Jesus portrætter i diverse bibelfortællinger, det samme trægulv og gråhvide vægge. Herfra fører lyden af børn mig videre ind i et tilstødende lokale med stole og borde og et lille tekøkken, hvor børnene er i gang med at spise frugt og rundstykker som afslutning på dagens søndagsskole.

En ung menighed

Lovsangsbandet ankommer kort tid efter og slæber højtalere, keyboard og guitar ind. Kontrasten på det, de bærer ind, er stor sammenlignet med den gamle mødesal. Det er også en ung menighed i mere end én forstand i forhold til dette gamle missionshus, der nok ikke har haft så meget liv som nu i de seneste mange år.

Gudstjenesten begynder, og menigheden forener sig i lovsange til Gud.

»Chin Baptist Church Ringe«, som den nye menighed kalder sig, består af omkring 40 medlemmer. Til gudstjeneste deltager normalt 40-50 personer. Menigheden er meget taknemmelig over at være blevet optaget i BaptistKirken i Danmark og holdt 14. november 2010 en stor taksigelsesgudstjeneste med efterfølgende fællesspisning på en skole i Ringe. Her kom omkring 200 chin'ere og danskere fra hele landet og fejrede optagelsen og menighedsdannelsen sammen med den nye menighed.

Omstændeligt valg

Menigheden har valgt hele 12 menighedsrådsmedlemmer. De holder ikke forslagsvalg, men mødes til menighedsmøde, hvor alle medlemmer skriftligt kan stemme på den person, de ønsker som formand. Herefter kan den person med flest stemmer så påtage sig rollen som formand eller, hvis det ikke er foreneligt med personens

egen vilje, sige fra, og så er der omvalg til posten. Sådant foregår valgene, indtil alle poster er besat.

Menigheden udviser stor glæde over at få lov til at leje Indre Missions hus »Bethesda«, som er centralt placeret midt i Ringe by. Det er et gammelt hus, men det ligger godt i forhold til både byen og menighedens medlemmer, der godt nok bor med forskellig distance til kirken. Indtil videre dækker husets størrelse også menighedens behov. De drømmer om at få deres eget sted en dag, men de er glade for den aftale, de har med Indre Mission, og håber at kunne fortsætte med at bruge stedet, når de skal genforhandle aftalen til december.

Hjælp fra kontaktmenighed

Når jeg spørger, om menigheden har gjort sig overvejelser om, hvordan de kan være kirke for deres lokalsamfund i Ringe, gives der udtryk for et ønske om at række ud, men at de ikke er helt klar til det endnu. Det er overvejelser, de vil gøre sig nærmere, når de har fået etableret sig bedre. En af menighedens medlemmer fortæller mig desuden, at de næste dag har et møde med nogle fra Odense Baptistmenighed, der skal hjælpe dem i gang med, hvordan de skal lave regnskab og bidragsregi-

»Chin Baptist Church Ringe«, som den nye menighed kalder sig, består af omkring 40 medlemmer. «

»De drømmer om at få deres eget sted en dag. «

strering. Det er heller ikke helt nemt at få oprettet en rigtig bankkonto til menigheden, har de erfaret. Hjælp til den slags praktiske ting og andre former for samarbejde med kontaktmenigheden i Odense og de andre fynske menigheder, håber de vil komme til at fungere rigtig godt.

Menigheden ser positivt på fremtiden og har mange drømme. Optimismen råder, hvilket der gives udtryk for i »Der er sol-

skin i min sjæl i dag«, der synges lidt inde i gudstjenesten til trods for det truende gråvejr, der ser ud til at sejre udenfor. Menigheden har et håb og en tro på en lys fremtid og ser frem til et godt samarbejde med andre menigheder i BaptistKirken.

[≡][□] Morten Olsen, Odense

UNDSKYLD

Jeg undgår så vidt muligt udtrykket »undskyld«. For ordet betyder, at man frikender nogen for skyld, f.eks. »det gjorde vedkommende ikke med vilje«. Strengt taget tilgiver man ikke nogen ved at undskylde, for der er jo i så fald ikke noget at tilgive. Tilgivelse forudsætter, at nogen har gjort noget forkert, eller i hvert fald, at jeg har oplevet det forkert.

Som mennesker er vi en del af et socialt netværk. Det betyder, at vort liv hele tiden er et samspil med dem, vi lever og færdes iblandt. Som Gud sagde: *»Det er ikke godt, at mennesket er alene. Jeg vil skabe en hjælper, der svarer til ham«*^[1]. Af 1. Mosebog fremgår det, at der er en væsensforskil mellem de relationer, vi kan have til dyr og naturen, og vore relationer til andre mennesker: Efter mennesket havde givet dyrene navn, *»fandt han ikke en hjælper, der svarede til ham«*.

Det er vor kristne tro, at Gud selv er relation mellem tre guddommelige personer: Fader til Søn, Søn til Fader, i Helligåndens enhed. Derfor siger Skriften, at Gud er kærlighed². Kærlighed er den fuldkomne relation mellem to eller flere personer.

Dette har afgørende betydning for vores forståelse af os selv som personer, fordi vi er skabt i Guds billede, dvs. skabt til at indgå i en kærlighedsrelation til en anden eller til andre, ja til Gud selv.

Synd ødelægger livet

Hvad er så synd på denne baggrund? Ganske enkelt det, at relationen til Gud eller til mennesker er belastet i en eller anden grad eller måske endda helt ødelagt. Synd bærer i sig det destruktive. Synd ødelægger livet.

Syndefaldsberetningen³ illustrerer det helt klart: Først bliver livsforbindelsen til Gud brudt. Mennesket bliver fremmed overfor Gud. Dernæst ødelægges relationen mellem mand og kvinde. Den harmoniske relation, som de var skabt til⁴, bliver disharmonisk. Relationen mellem forældre og børn er det næste, der lider under bruddet med Gud, og endelig er det menneskets forhold til naturen, der går i stykker. Døden trænger ind i alle men-

» Kærlighed er den fuldkomne relation mellem to eller flere personer. «

Gæsteskribent er Lars Messerschmidt

■ Han er generalvikar (assistent for biskoppen) i Den Katolske Kirke i Danmark.

neskets relationer. Jesus kalder derfor djævelen for en morder⁵. Gud derimod er livets Gud, fordi han er kærlighed, og kærlighed er altid frugtbar.

Frelse er genoprettelse

Faderen sendte sin Søn for at genoprette de oprindelige relationer mellem ham og menneskene og mellem menneskene indbyrdes og mellem menneskene og naturen. Frelse er genoprettelse af disse vitale relationer, som gør os til sande mennesker og til medmennesker.

Genoprettelsen sker for det enkelte menneskets vedkommende ved, at mennesket ligesom den fortabte søn vender tilbage til Faderen og bliver modtaget med åbne arme og genindsat i sin værdighed som barn af huset. Det er det, vi kalder for omvendelse. Lignelsen om den fortabte

[1] 1. Mos. 2,18. [2] 1. Joh 4,16. [3] 1. Mos. 3. [4] 1. Mos. 2. [5] Joh 8,44.

UNDSKYLD!

» At tilgive er at åbne sig for Guds kærlighed. «

søn⁶ viser os følgende elementer i omvendelsen: 1. Sønnen går i sig selv, dvs. han indser med smerte sin situation. 2. Han beslutter sig for at vende hjem. 3. Han bekender sin synd for Faderen. 4. Faderen ikke blot lader ham komme tilbage, men genindsætter ham i hans tidligere værdighed som søn og arving. 5. Forsoningen mellem søn og far skal fejres.

Skriftemålet

Skriftemålet i katolsk tradition afspejler dette: syndsbeholdelse, angerfuld bøn om tilgivelse og vilje til at genoptage relationen til Gud og endelig Guds kærlighedsfulde tilgivelse.

Jesus lægger imidlertid vægt på, at vi ikke blot skal bede Gud om tilgivelse, men også selv være villige til at tilgive andre, der har såret os. Sammenhængen mellem de to tilgivelser er lysende klar i Fadervor: Forlad os vor skyld, ligesom også vi forlader vore skyldnere. Det er indlysende, at det må forholde sig sådan, når man husker på, at det hele handler om at genoprette de brudte relationer

både mellem os og Gud og mellem os indbyrdes.

I min vejledning af mennesker kommer jeg derfor ofte ind på at tilgive andre, idet jeg har konstateret, at de fleste har et problem på det punkt. Det viser sig ofte i skriftemålet, når nogle anklager sig selv for at bære nag eller være bitter på nogen. Sådanne følelser er stort set altid symptomet på, at man ikke har tilgivet den, der har såret en. Jeg spørger derfor: Har du noget at bebrejde den person, og hvis ja, har du tilgivet ham? Mange gange bliver folk helt perplekse og giver alle mulige undvigende svar. Men jeg holder dem fast og foreslår dem f.eks. at *sige* til Gud: Jeg tilgiver N. for det og det i Jesu navn. Måske lykkes det ikke i første omgang, enten fordi det nok er sagt, men uden alvor. Det kan man faktisk høre på stemmen. Andre gange er det næsten umuligt blot at sige ordene. Så ved vi begge, at det handler om noget alvorligt, der ikke er tilgivet. Måske skal man da først bede Gud om hjælp til at kunne tilgive, og han giver altid sin nåde dertil.

Tilgivelse er befriende

Det er utroligt, hvilken befriende og helbredende virkning, en sådan tilgivelse har, for det er Guds kærlighed man åbner sig for, og med kærligheden strømmer livet ind i en. Relationen til Gud er genoprettet, og relationen til den person, man har tilgivet, er ligeledes genoprettet.

Tilgivelse er baseret på sandheden om en hændelse, så vidt man kender den. Det er meget vigtigt at forstå dette! De rigtige relationer er altid sande. At få tilgivelse og at tilgive er sandhedens time. Forbindelsen mellem tilgivelse og sandhed er vital for hele genoprettelsesprocessen af vore relationer.

Sammenfattende kan man sige, at en kristen daglig skal praktisere tilgivelse for at blive helbredt i sine relationer. At tilgive er at åbne sig for Guds kærlighed. Hvis der er nogle, man ikke har tilgivet, blokerer man for Guds kærlighed.

[] Lars Messerschmidt

[] www.dreamstime.com

[6] Lukas 15,11-32

FOKUS

På fællesweekenden med BBU's landsledelse, DBS's korpsråd og BiD's ledelse i Øksedal i november satte spejderne denne lille ordleg i gang: Hvad betyder bogstaverne FOKUS? – F. eks. **F**orskellige **O**rganisationer **K**an **U**dvikles **S**ammen eller **F**or **O**s **K**an **U**ndere **S**ke ... Måske oplevede vi lidt af begge udlægninger.

De tre landsledelser var sammen for at FOKUSere på, hvad vi kan »bruge« hinanden til. Vi startede ved en gemytlig og givende leg med at opliste de traditionelle fordomme, der kan stå mellem de tre organisationer: Spejdere roder og lugter – de mosler rundt i skoven og er ligeglade med kirken. BBU'ere er intellektuelle »hel- ligfransere«. BiD'ere er gamle tørvetrillere, der bare snakker og drikker kaffe. O.s.v.

Nogle fordomme er uvidende vrøvl. Andre har bund i den virkelighed, at de tre organisationer henvender sig til forskellige miljøer af mennesker. At sætte ord på disse forskelle vender fordomme til muligheder for at hjælpe og støtte hinanden i det overordnede sigte, alle tre grupperinger har til fælles: *At give evangeliet om Jesus videre til mennesker i det 21. århundrede.*

BiD/lokalmenigheden er »den gamle moder«/hjemmet/ba- sen. Spejderne er spydspidsen både i evangeliserende og socialt arbejde. BBU/ungdomsgruppen/børnekirken er den mere menig- hedsnære omsorg for børnene og de unge i menigheden.

De tre er og *skal være* tre forskellige »kulturer«.

Vi har mange fælles udfordringer. Fx at forkynde evangeliet på en nutidig og vedkommende måde, at fremelske og træne ledere i en frivillighedskultur, at tilbyde nydanskere plads i vore gamle danske fællesskaber og traditioner.

Der er ganske praktiske ting, vi hjælpes ad med, fx admini- strative funktioner, IT og sligt.

Det er vigtigt, at stierne mellem de tre kulturer holdes åbne og farbare både lokalt og nationalt.

Det er bestemt ikke sidste gang de tre landsledelser vil glæde sig over at FOKUSere på hinanden!

[☰] Søren P. Grarup

[☒] Per Bækgaard

Forkortelser

BBU = Baptisternes Børne- og Ungdomsforbund.

DBS = Danske Baptisters Spejderkorps.

BiD = Baptistkirken i Danmark.

Faste – at afstå fra noget godt for

Faste er en kristen tradition, som har rødder tilbage i jødedommen. Jesus fastede og opfordrede sine disciple til faste: Han siger, da disciplene har svært ved at helbrede en dreng: »Her hjælper kun bøn og faste« – og et andet sted »Når I faster ...«. Det er altså en god, kristen åndelig disciplin at faste. Men Bibelens retningslinjer for, hvordan man faster, handler mere om genoprettelse end om mad.

Selv faste Jesus i 40 dage lige efter, han er blevet døbt. Han bliver af Helligånden drevet ud i ørkenen, som en slags forberedelse på sin tjeneste. Fasten svækker ikke hans åndelige evner, tværtimod. Han er »fit for fight« og svarer årvågent igen på Djævelens fristelser, f.eks. at gøre sten til brød.¹

At tænke stort om livet

Som baptister har vi lagt afstand til fasten og andre gamle kristne traditioner. Bl.a. fordi vi slår fast, at ingen handlinger kan gøre os fortjent til Guds nåde og kærlighed. Hvorfor skal man så faste?

Den svenske præst og forfatter Peter Halldorf skriver i bogen »Vejledning om fasten«: »Nåden er den kristnes største privilegium. Livet er gratis fra begyndelsen.

Frelsen er en ufortjent gave. Men når Gud åbner sin hånd og rækker sine gaver til os, er det os, der vælger, hvordan vi vil forvalte dem... At faste er at tage sig selv alvorligt. Det er at tænke stort om livet og forvalte den gave, det er at være menneske.«

Faste skal flytte fokus!

Man kan vælge at faste fra hvad som helst. Tidligere var faste udelukkende at afstå fra mad, men helt andre ting kan i dag tiltage sig magten over vores liv. Fjernsynet eller internettet - og måske endda specielle sites, spil på mobilen eller sociale medier som Facebook. Faste handler altså bl.a. om at prioritere tiden på en anden måde, som kan komme både én selv og andre mennesker til gavn. Samtidig er fasten en anledning til at spare penge og give dem til nogen, der helt ærligt har mere brug for dem. Det kan være menighedens arbejde blandt fattige i Danmark eller et af Baptist-Kirkens missionsprojekter.

Faste er som beskæring

Faste handler ikke kun om at afstå fra det, der skader vores sjæl. Tværtimod handler det om at afstå fra noget godt, for at få noget bedre. Det er ligesom en beskæring af et frugttræ. Beskæring sker, for at træet kan koncentrere sig om at sætte frugt og ikke

» Vi skal lære at koncentrere os om det væsentlige... Fastens mål er et liv med dybde. «

...or at få noget bedre

skyde unødvendigt mange grene. Sådan er det også at være menneske, især i dag. Vi skal lære at koncentrere os om det væsentlige. Vælge nøje, hvilke tilbud vi tager imod for ikke at sprede vores opmærksomhed og blive overfladiske. Man sætter en grænse for sit liv for at få et liv med dybde.

Bøn og faste hører nøje sammen i Bibelen. Vi kan skærpe vore sanser ved at flytte vores fokus fra det ydre til det indre – fra det, vi kan købe, og som kan distrahere os, til mere tid til det indre, åndelige liv – med daglig bøn, læsning af gode åndelige bøger og ikke mindst Bibelen. Så er man for alvor klar til festen, når den kommer.

Fasten skal være frivillig. »Hvor Herrens ånd er, er der frihed«. Kun noget, du gør af fri vilje, kan få lov til at forvandle dig.

[≡] Lone Møller-Hansen

[↑] Nadia Gotziridze Hansen

Fakta | faste

Kristne har i 1600 år haft en rytme med faste forud for hver højtid. Påskefasten er årets store faste. 40 dage – svarende til Jesu faste. Da søndagene er opstandelsesdage, faster man ikke dér. Fasten starter askeonsdag – to dage efter fastelavnsmandag. Bibelstudiemateriale fra Fasten 2010 kan bruges som inspiration. Det findes på www.baptist.dk.

Tror I, det er den faste, jeg ønsker, at mennesket spæger sit legeme, hænger med hovedet som et siv og ligger i sæk og aske?
Er det det, I kalder faste, en dag til Herrens behag?
Nej, den faste, jeg ønsker, er at løse ondskabens lænker og sprænge ågets bånd, at sætte de undertrykte i frihed, og bryde hvert åg;
ja, at du deler dit brød med den sultne, giver husly til hjemløse stakler, at du har klæder til den nøgne og ikke vender ryggen til dine egne.
Da skal dit lys bryde frem som morgenrøden, og dit sår skal hurtigt læges; din retfærdighed går i spidsen for dig, og Herrens herlighed er bag dig.
Da kalder du, og Herren vil svare, da råber du om hjælp, og han siger: Her er jeg!
Esajas 58:5-9

Hvor meget skylder du?

– om stedet, hvor »undskyld« ikke er nødvendigt

» Hvis tilgivelse er noget, du bliver givet ufortjent, så gælder den ikke én, der har mødt alle kravene, men netop én, der ikke opfylder kravene. «

Jeg læste forleden, at i løbet af 2011 vil den danske statsgæld stige til svimlende 796,6 milliarder kr. Det svarer til 145.000 kr. pr. dansker. Derudover kommer alt det andet, vi skylder væk; skat, p-bøder, i banken, i kærlighed. Det er et grundlæggende vilkår som menneske at skyldes. Derfor er »undskyld« en af de bønner, vi bruger mest. Egentlig siger vi: »Lad mig være uden skyld«. Det er en bøn, et råb om tilgivelse, en længsel efter at få lov at være uden skyld.

» Kun når vi bliver tilgivet,
opdager vi vores behov for
tilgivelse. «

Skyld handler ikke kun om det, vi skylder i banken. Det handler også om vores liv med hinanden. Når vi fejler og svigter os selv og andre. Når vi støder ind i hinanden eller os selv. Når vi oplever svigt og smerte, og når vi skal forsøge at overkomme det med tilgivelse. Men det er svært at tilgive. Vi vil jo ikke kaste vores perler for svin. Der er visse ting, der skal opfyldes, før vi kan tilgive.

Tilgivelsens økonomi

Man må i det mindste kræve, at overtræderen siger undskyld af et oprigtigt hjerte. Så meget medfølelse med offeret må der være, at man kan spørge om tilgivelsen. Men man kan vel også kræve, at der bliver betalt tilbage, altså at skaden gøres god igen. Det kan enten ske ved en straf, eller det kan ske ved en erstatning, der går i stedet for straffen. Nogle vil endda hævde, at mennesker ikke kan tilgive det, de ikke kan straffe. Endelig må det sidste krav være, at man skal love ikke at gøre det igen. Sådan ser tilgivelsens økonomi ud. Hvis ikke man opfylder kravene, er det, man har gjort, utilgiveligt.

Tilgivelsens gave

Men man kunne også spørge, om ikke det bare er at indføre almindelig handels-tænkning? Reducerer vi så bare tilgivel-

sens svære vej til en udveksling af skyld? Hvis jeg opfylder min skyld, så skylder du mig tilgivelse... Når man bare har opfyldt alle kriterierne, så er man jo ikke blevet tilgivet. Så er det ligesom at have betalt sit huslån tilbage. Så har man jo betalt sin skyld ud. Så fortjener man det. Men hvis tilgivelse er en gave, så kommer den uden krav. Hvis tilgivelse er noget, du bliver givet ufortjent, så gælder den ikke én, der har mødt alle kravene, men netop én, der ikke opfylder kravene.

Det utilgivelige

Gaven er blevet et afgørende motiv i moderne etik og religionsfilosofi. Gaven er billedet på det guddommelige, som vi får ufortjent. Det, vi på ingen måder kan gøre os fortjent til, og som kommer uden krav, bagtanker eller forpligtelser. Gaven er det afgørende nye, der bryder ind og gør en helt ny begyndelse mulig. Hvis vi ser tilgivelse i det lys, får det afgørende ny betydning for vores måde at forstå Gud, tolke korset og leve vores eget liv på. Sagen er nemlig den, at hvis tilgivelse kræver bod – hvad gør man så, når det ikke er muligt at erstatte? Så står vi overfor det utilgivelige – i en blindgyde. Hvis tilgivelse er en gave, der gives ufortjent, så sker tilgivelse først i det øjeblik, vi står over for det utilgive-

lige – det, vi ikke kan håndtere på nogen anden måde end ved at tilgive.

Tilgivelse giver kun mening, fordi der findes noget utilgiveligt, noget vi ikke bare kan sone på anden måde. Kierkegaard siger, at tilgivelse har samme struktur som håbet, men med omvendt fortegn: Hvor håbet giver mulighed for det, som endnu ikke eksisterer, så giver tilgivelse muligheden for at det, der dog er sket, ikke skete. Kun når vi bliver tilgivet, opdager vi vores behov for tilgivelse, og kun når vi bliver overbevist om det utilgivelige i os selv, forstår vi, hvorfor vi har behov for tilgivelse.

Kan vi forestille os et sted, hvor »undskyld« ikke er nødvendigt? Hvor tilgivelse er det umulige, der bryder ind i det mulige. Det uventede, der vokser ud af det forventede. Dér, hvor virkeligheden bryder ud af sin mekaniske årsag-virkning sammenhæng og nyt spirer frem. Når vi finder stedet, hvor end ikke »undskyld« er nødvendigt. Det er så stort og så fremmed, at det næsten må være guddommeligt. Så er spørgsmålet bare, om vi kan tilgive Gud for at tilgive det utilgivelige?

[≡] Lasse Åbom

[🌐] www.dreamstime.com

Folkekirkepræst: »Tilgiv os«

Den 12. september 2010 var der fest- og taksigelsesgudstjeneste i International Baptistkirke på Amager. Den er til daglig hjemmehørende i Korsvejskirken, en ny og smuk folkekirke.

Jan Kornholt, præst ved Købnerkirken, som er i partnerskab med International Baptistkirke, prædikede. I løbet af gudstjenesten blev der bragt hilsener fra nabomenighederne i København, fra BaptistKirken og også fra Korsvejskirken.

Agnethe Zimino, sognepræst i Korsvejskirken, fortalte, at man i menighedsrådet ikke ville undvære velsignelsen ved at huse denne nye baptistmenighed.

I sin hilsen henvendte sognepræsten sig også direkte til BaptistKirken:

»Når vi er sammen her, baptister og folkekirkefolk, vil jeg gerne sige, at vi som folkekirke i BaptistKirkens første mange år har udsat jer for forfærdelige ting og oplevelser. Tilgiv os!«

De sidste ord blev sagt med klar og tydelig røst. Ingen var uberørte af de dyrebare ord.

Gert Rostrøm, Kristuskirken

Agnetha Zimino.

Troen på Jesus holder mig i gang

– for Jesus er med os både i vanskelige situationer, og når det går godt, både i medgang og modgang. Sådan siger Gilbert Rukundo, burundisk præst ved en afrikansk menighed på Amager i Storkøbenhavn.

Gilbert har en vision for sin menighed. Han ønsker, at den må være et åbent menighedsfællesskab, en blanding af nydanskere og gammeldanskere. Han føler, der allerede hersker et godt samarbejde med den lokale baptistmenighed på Amager, Købnerkirken, og med den folkekirke, hans kirke låner, nemlig Korsvejskirken. Men han præciserer, at det er en lille menighed, han leder. Den har ikke råd til at betale sin præst løn. Menigheden er en broget flok. De kommer fra fire forskellige afrikanske

» Han er født på missionsstationen Rubura i Burundi. «

lande, Burundi, Congo, Rwanda og Kenya. De har også forskellig kirkelig baggrund. Hans menighed bakker op om ham og vil fejre hans 50-års fødselsdag, som er overstået, når dette blad udkommer.

Et omtumlet liv

Gilbert har oplevet lidt af hvert gennem sit liv. Han er født på missionsstationen Rubura i Burundi i december 1960. Hans mor var jordmoder og hans far skolelærer. Begge forældre var kristne og tilhørte baptistkirken. Han har gået 13 år i skole og har en studentereksamen. Han blev ungdomsleder i en lille evangelisk kirke i Gasenyi, og senere blev han valgt ind i menighedsrådet. I 1993 blev han ordineret til præst for menigheden og blev i 1996 generalsekretær for dette evangeliske frikirkesamfund. Men han følte, han manglede noget teologisk baggrund, så han læste i to år (1998-2000) på et teologisk seminarium i hovedstaden Bujumbura og blev desuden kommunikationsmedarbejder for Burundis Evangelisk Alliance (1998-2001).

Det var Gilberts opgave at holde de forskellige protestantiske kirkesamfund orienteret, så på den måde fik han et godt kendskab til Burundis kirkeliv.

Flygtning i Congo

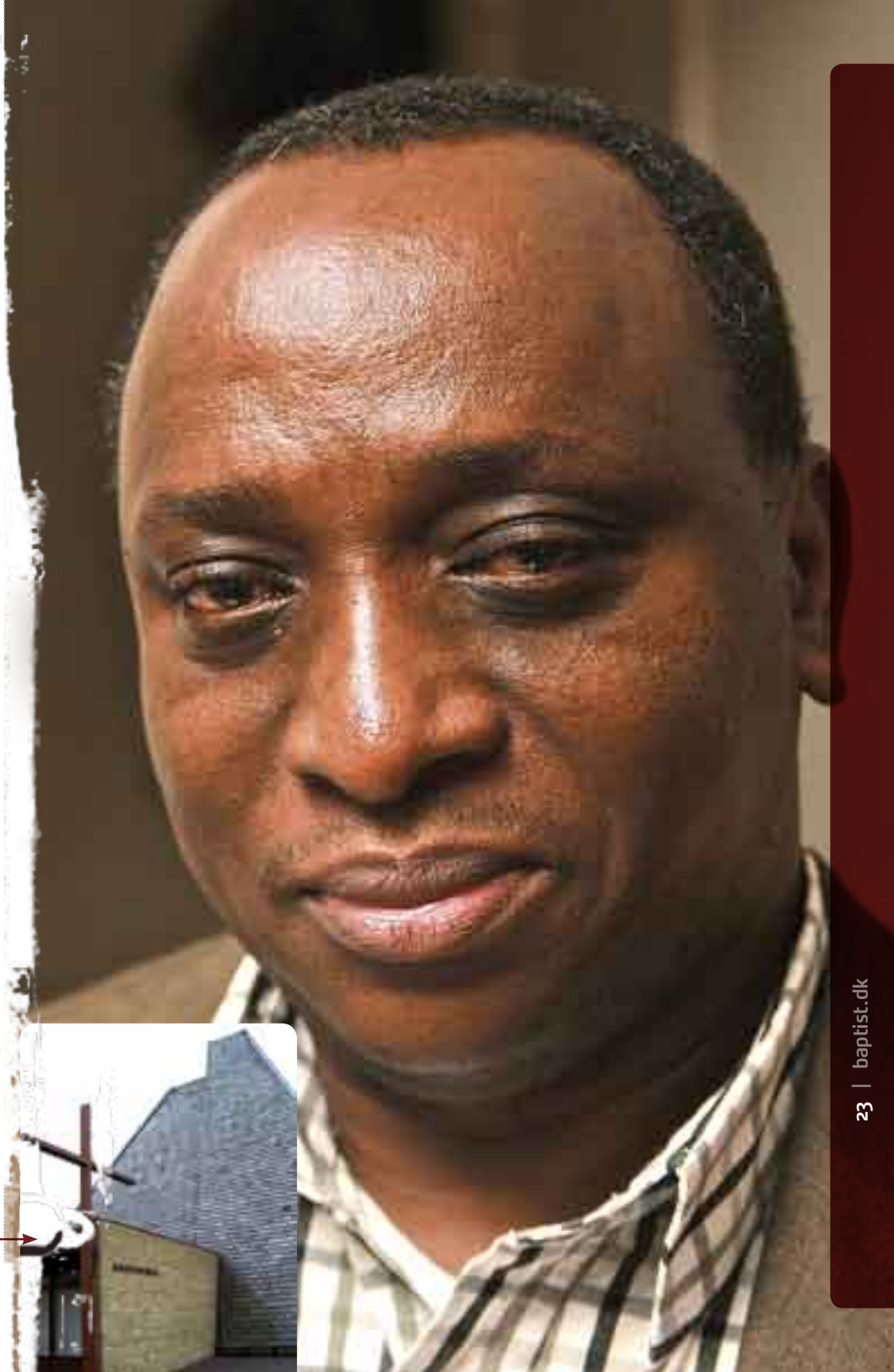
I mellemtiden var der udbrudt borgerkrig i Burundi, og han var nødt til at flygte til Congo med sin kone og sine børn i 1994-1996. Da der også udbrød krig i Congo, blev nogle af hans børn væk, og familien blev splittet.

Det var en ulykkelig situation. De fandt dog hinanden igen, men pga. krigen i Congo måtte de risikere at vende hjem til Burundi. Her blev de imidlertid interneret i en flygtningelejr. Der var ingen telte eller hytter, så de måtte sove på den bare jord. Det var i regntiden.

Til Danmark i 2001

Det lykkedes ham imidlertid at vende tilbage til sin gamle menighed. I år 2000 deltog han i en præstekonference i Frankrig. Her havde han chancen for at flygte, men han følte sig forpligtet til at tage tilbage til sin menighed i Burundi. Situationen var imidlertid stadig farlig, så da han fik muligheden, besluttede han sig i 2001 for at flygte til Danmark sammen med en af sine unge sønner. Han fik asyl.

I 2004 kom hans kone og to andre børn hertil. Deres ældste datter havde ikke fået opholdstilladelse. Hun var over 18 år og måtte blive i Afrika. Endvidere

Troen på Jesus holder mig i gang

» Da der også udbrød krig i Congo, blev nogle af hans børn væk, og familien blev splittet. «

kom en voksen adoptivdatter heller ikke hertil. Hun bor nu i Kenya alene.

Det går godt for de tre børn, der bor i Danmark. Én går på handelsskole, en anden på VUC og den tredje er en stor pige, der går i 4. klasse.

I aktivering

Han selv har for nylig været i aktivering i Dragør kommunes Børneservice og var beskæftiget i et fritidshjem. Han fremviser en tyk rapport om erfaringerne fra dette job, hvor han har lært en masse pædagogik og også læst meget til brug for opgaven.

Da han var i denne praktik og samtidig skulle passe sin menighed, var han konstant i gang. Han knoklede hele tiden for at få det hele til at hænge sammen, ja så meget, at hans yngste bebrejdede ham, at han altid havde travlt.

Gilbert har også gået på Skandinavisk Akademi for Lederskab og Teologi og fået

mere teologisk undervisning. Det var rigtig svært de første to semestre, men han er glad for den inspiration, han har fået gennem studiet – til forberedelse af prædikener og bibeltimer. Han er meget taknemlig for den hjælp, han hermed fik ikke mindst fra Baptistkirken i Danmark og fra Baptistkirken i Ringsted, hvor han var i praktik, og som støttede ham økonomisk.

Brug for hjælp til mission i Danmark

Gilbert sætter pris på den hjælp, hans menighed har modtaget fra Baptistkirken i Danmark, senest til musikinstrumenter: Han appellerer til baptisterne om at bevare et hjerte for mission blandt burundiere – nu i en globaliseret verden, hvor burundiere er kommet til Danmark.

[] Hanna Kristensen

[] Kasper Klarskov og Lone Møller-Hansen

Fakta

»Sigurd fortæller Bibelhistorier«, Sigurd Barrett, 300 sider, 24 udvalgte bibelhistorier, 12 fra Det gamle Testamente og 12 fra Det nye Testamente. Flotte og sjove tegninger og en sang til hvert afsnit.

Udgivet af Politikens børnebøger og Danmarks Kirkelige Medier. 300 kr. for bog og dvd.

Godnat – for store og små

De fleste kender entertaineren Sigurd Barrett fra tv eller koncerter. Han kan også formidle kristendom på en letforståelig og spændende måde for børn.

Hjemme hos os bor der tre børn på to, fem og otte år. Da vi fik bogen og dvd'en var alle tre helt klar til at komme i gang. De var med hele vejen igennem første kapitel. Da det var slut, ville de to mindste gerne se næste kapitel. Det fængede. Josef på otte protesterede dog. Den var lidt kedelig. Vi blev enige om at vente. Hånddukker og børnesange er rigtig gode for mindre børn, men ikke for store, seje drenge – og piger?

Næste aften læste jeg selv historien fra bogen. Reaktionen var anderledes.

Sara på to havde svært ved at sidde stille og fik mest ud af tegningerne. Mikas var med og lyttede opmærksomt, men denne gang var det Josef, der plagede, om vi kunne tage et kapitel til. Vi fik en snak om historien og talenter, lignelsen om den rige herre og hans tre tjenere. Vi fik snakket om, hvad børnene var gode til. Det var godt.

Flere børnebibler mangler dét, denne bog har. Sigurd har formået at skrive historierne, så børnene faktisk forstår dem. Sproget er frit: »Rigmanden kom hjem fra sin fede ferie« og »Ssssurt ssshow sagde slangen«... Børnene forstår mange af de svære emner, som findes i Bibelen.

Nogle indvender, at Sigurd digter for meget. Men det er prisen, når man har med børn at gøre. Han ignorerer ikke de

seriøse emner, og når historien gøres levende for børnene, synes jeg, det er vellykket. Dette er en god introduktion til, hvad der står i Bibelen, både for børn fra kristen og ikke kristen baggrund – og deres forældre.

Sangene har en god Sigurd melodi, men når man læser godnathistorie, kunne man godt have brugt et forslag til en kendt melodi, så man kunne synge selv. Bogen bliver nok favoritten hos os. De mindste er mere til dvd'en, og det er derfor godt, at man får begge dele.

4½ engle for en velfortalt og underholdende indgang til Bibelens historier.

[≡] Simon Spanner Hansen

[📷] Nadia Gotziridse Hansen

Jakob og pletten

forbrydelse og straf i Ballerup

Hver dag læser vi om forbrydelser i avisen. Men hvad er livshistorien bag avishistorien? baptist.dk har mødt **Jakob Zimmermann**, der fortæller sin historie. Jakob er 21 år og bor i Ballerup.

Jeg møder Jakob i den kommunale genbrugsbutik. Her er han i aktivering, for der er finanskrisen i Danmark og derfor svært for mange at finde arbejde – specielt hvis man oven i købet har en plet på straffeattesten.

Skylden

Det begyndte, da Jakob var 17 og arbejdede som kassemedarbejder i Netto. Det var ikke fordi, han manglede penge til noget specielt, men det er jo altid rart med lidt ekstra. I begyndelsen var det

Jakob i genbrugsbutikken.

» Jeg tænkte: Nu er jeg virkelig kriminel, det var som at blive stemplet i panden. «

bare små beløb, han tog, bare lige til cigaretter og det løse. De manglede dem jo åbenbart ikke. Sådan gik der hen ved fire måneder. Til sidst blev det næsten helt normalt. Men en dag blev Jakob kaldt ind på chefens kontor. De havde holdt øje med ham. I flere måneder havde hans kasse ikke passet, og det hjalp ikke meget at benægte med de beviser, de fremlagde. I alt manglede 3300 kr. Jakob blev fyret på stedet, og de ringede til politiet og til Jakobs far.

Straffen

»Det var rigtig pinligt at blive hentet af min far. Jeg kunne se, han var vred og enormt skuffet, men hvad skulle han gøre?« Jakob blev kaldt til afhøring hos politiet, der blev taget fingeraftryk, DNA-prøve og forbryderbilleder. »Jeg tænkte: Nu er jeg virkelig kriminel, det var som at blive stemplet i panden, men heldigvis var min mor med gennem hele forløbet, og betjentene var faktisk meget gode.« Politiet mente, Jakob ville få en bøde, men en dag blev han ringet op af Kriminalforsorgen, der fortalte, at han skulle i retten. Dommen blev på 20 dages betinget fængsel, 20 timers samfundstjeneste og en plet på straffeattesten, der skulle blive siddende i tre år. Der gik halvandet år, fra

tyveriet blev anmeldt, til Jakob blev dømt i retten. I mellemtiden havde han fået et nyt job hos Post Danmark. Men da han søgte en anden stilling, skulle han indlevere straffeattest, og nu var den jo plettet, derfor blev han straks fyret. »Min chef var egentlig meget cool. Jeg havde fortalt ham, at min straffeattest ikke ville være ren, men han ville gerne beholde mig alligevel. Desværre måtte han ikke, og så blev jeg fyret.«

Pletten

»Man føler sig ret magtesløs. Jeg ved godt, at det, jeg havde gjort, var skidt, og selvfølgelig skal jeg have min straf. Men det er, som om det bliver hængende på mig. Man bliver hele tiden mindet om det. Ikke så længe efter dommen havde der været nogle indbrud i kvarteret, hvor jeg bor, og politiet kom for at høre, hvor jeg havde været den aften – nu er jeg jo inde i systemet. Et halvt år efter dommen kom der pludselig et girokort, som jeg skulle betale. Det er bare en *constant reminder*.«

Det er svært at finde arbejde. Mange firmaer har den politik, at de aldrig ansætter nogen med en plet på straffeattesten – det har Jakob fået at vide flere gange. Derfor begyndte han på en uddannelse, men efter grundforløbet var det umuligt at

finde en praktikplads. »Man kan godt føle sig fastholdt i den der »nu skal du lære noget«-rolle. Det er fire år siden nu, men jeg har stadig min plet, for det tæller først fra den dag, jeg fik dommen.«

Jakob fortæller, hvordan han stadig er påvirket af episoden. »I begyndelsen var jeg bange for at falde for fristelsen til at gøre det igen. Jeg forstår jo godt den trang, der ligger bag. Men i dag er jeg mere bange for at blive beskyldt for noget, jeg ikke har gjort. Da jeg begyndte her i genbrugsbutikken, ville jeg ikke stå i kassen. Jeg var nervøs for, at kassen en dag ikke skulle stemme, og at jeg ville få skylden.« Også på andre punkter har oplevelsen ændret Jakob: »Jeg kunne aldrig gøre det igen. Det er blevet vigtigt for mig at være ærlig. Og så tror jeg, det er blevet lettere for mig at tilgive andre. Det er, som om jeg bedre forstår, hvis andre har fejlet. Ikke fordi man *skal* forstå for at kunne tilgive, men det gør det ligesom lettere.«

[≡] [📷] Lasse Åbom

Som dig selv

– en historie om at blive sig selv

Det hele kom jo af alt det med min fortid. I dag lever jeg et nogenlunde normalt liv. Står op om morgenen, passer mit arbejde, betaler enhver sit. Ja, faktisk ter jeg mig ganske pænt og artigt. Går oven i købet i kirke. Jeg kan endda prale af at huske min morgenbøn, ok det er måske ikke noget at prale af – men alligevel.

Når livet går sine egne veje

For der er jo det med fortiden. Det er ikke en turbulent ungdom med alt for meget sprut og stoffer, der normalt er ideen om »hvad vil du med dit liv?«. Næ, som de fleste andre havde jeg drømme om at blive til noget. Journalist eller kok måske. Man kunne måske også overveje rockmusiker eller statsminister. Men livet har det jo med at gå sine egne veje. Mit gjorde i hvert tilfælde.

Rejsen ind i misbruget var ikke et bevidst valg. Jeg var en lille skrøbelig dreng, der skulle opleve verden og prøve livet. Jeg voksede op i 60'erne. Verden var til for at blive udforsket og oplevet, og jeg ville have min del. Det blev en rejse ind i en verden

af både politisk engagement, rockmusik, punk, Christiania, gøgl, sanselighed og kreativitet. Jeg læste meget, fra Marx og Sartre til Krishnamurti og Kahlil Gibran. Livet var på mange måder en dannelsesrejse, hvor jeg undervejs mødte og talte med mange spændende mennesker. Men altid med sprut og stoffer som tro følgesvende.

At være væk fra sig selv

Alkohol og stoffer gør ting ved mennesker. Undervejs på min besynderlige rejse var jeg væk fra familien i flere år. De vidste ikke, hvor jeg var, og både min farfar og morfar døde, mens jeg var væk. Dilemmaet mellem at opleve en masse spændende og samtidig vide, hvilken smerte det forvoldte mine nærmeste, var svært at komme over.

Vejen ud startede så småt i 87. Jeg mødte en sød pige, Jannie hed hun. Det førte til, at jeg blev genforenet med familien og også til mine første forsøg på at få orden på mit liv. Men det var ikke bare lige til. Sprut og hash sneg sig stadig ind på livet af mig, det endte med et forlist forhold og en kæmpe gæld, inden tingene for alvor begyndte at vende.

Rejsen tilbage til mig selv

Vendepunktet kom i 92. Jeg kom i behandling og mødte andre alkoholikere, der havde fundet vej ud. Det var også på det tidspunkt, at jeg en nat for alvor mødte og erfarede Guds kærlighed. Alene, fuld

af tåre og smerte. På knæ bedende til en Gud, jeg troede havde glemt mig.

Da jeg endelig kom ud af misbruget, blev det klart for mig, hvor meget rod der var i mit liv. Gode, forstandige mennesker rådede mig til at få ryddet op i mit liv. Der var både ubetalte regninger, ting, der trængte til at blive afleveret efter lang tids lån, undskyldninger og forklaringer, der skulle gives. Det var kort sagt noget rod. Men jeg opdagede, at mennesker, jeg kom til, både var forstående, tilgivende og overbærende. Det var meget værre med mig selv. Her stod jeg på tærsklen til min tredive års fødselsdag med et liv i ruiner. Hvordan kunne jeg dog spolere mit liv på den måde? Skyldfølelse, dårlig samvittighed, selvhad og selvbeprejdelser fulgte mig længe.

Men siden den nat i 92 var noget forandret for bestandigt. Bevidstheden om Guds nærværelse har ikke forladt mig siden. Den ligger som en klangbund under mit liv, der støt og roligt har udviklet sig og taget form. Jeg læser stadig meget, elsker stadig at møde nye mennesker og opleve nye ting.

På rejsen tilbage til mig selv var der mange gode støtter. Mennesker, jeg kunne tale med, græde sammen med, grine med og i det hele taget følges med. Men jeg tror, at det, der gjorde udslaget, var Guds kærlighed.

[≡] Klaus Lundberg

[📷] Michael Møller-Hansen
og private

Da!

Fortvivlelse
Hjertet hamrede i brystet
Tåre, opløst løbende ud
I nattens gråd.
Fortvivlelse
Brudstykker, billeder, ord i stumper.
Mit livs pærevælling
Spredt på mit gulv, for vinden.
Stilhed
Nej ikke,
Ikke i mit indre
Men i natten, på knæ.
Ordene, bønnen er væk.
Smøger og fortvivlelse.
Da hviskede Gud til mig,
Jeg Er.

Stand by!

Det var den dag.
Splintrede spejle
Monstrøse mosaikker.
Tanker flød sammen
Følelser som fossilt brændstof.
Den dag livet
Rykkede 3 skridt tilbage.
Så i brudstykker
Sandheden
Helheden
Om sig selv.
Den dag Døden stod
På stand by.

Fangekoret

Fangekoret fra Vridsløselille Statsfængsel har eksisteret i 15 år, i alle årene ledt af Louise Adrian. I al den tid har de indsatte sunget hver eneste søndag i fængselskirken, og de giver jævnligt koncerter udenfor fængslet. De er blevet så efterspurgt, at de har aftaler langt ind i 2012.

Nogle af deltagerne i koret skriver selv sange. Her er to af dem.

Undskyld

Flemming skrev denne sang til sin kone, da hun blev 40 år. Han ville gerne sige undskyld for at forsvinde ud af hendes og børnes liv pga en lang dom. Hun fik den som en overraskelse – indsunget – og blev meget rørt.

Flemming skaffede nemme penge i en årrække, hvilket førte til en lang dom.

Alle i Fangekoret synger »Undskyld« fra hjertet, da de alle har /har haft koner og børn, som de har svigtet. Det kan være svært at klare et mangeårigt fængselsophold, men det er ofte værre at være den svigtede kone, der skal klare alt og samtidig leve med skammen. Hun og børnene skal planlægge besøg hos farmand igennem mange år, finde

[] Louise Adrian

[] Jeppe Bøje, Annette Kjær

ud af, hvordan man fortæller /ikke fortæller, hvor far er i skolen m.m. Der er ikke mange familier, der klarer at holde sammen.

Tilgivelse

Bergur fra Færøerne, som har skrevet teksten til denne sang, har tænkt meget over tilgivelse. Han har svært ved at tilgive sig selv for at være kommet i fængsel. Han tænker meget over alt det, han ikke fik sagt – og gerne ville have sagt – til sin mor, inden hun døde – og alt det, som han fik sagt – og fortryder.

Undskyld

Det hele åndede ro og harmoni
Børn og hjem, minus skænderi
Fælles om ansvar, fælles om pligt
Ingen uro eller tegn på svigt

Alt var i kurs, men lynet slog ned
Nu hjalp ingen bøn, ingen kærlighed
Du blev alene, jeg blev ført bort
På et splitsekund gik alting i sort

Hvordan ku' jeg gøre det, som kun ku' gå galt?
Hvordan ku' jeg svigte så fatalt?
Undskyld mit fejltrin, undskyld jeg faldt
Gid kærligheden vil tilgive alt

Pluds'lig alene, du bar det hele
Du har passet alt, som vi burde dele
Jeg efterlod dig kun spørgsmålstegn
Og skammen inklusiv tåreregn

Tro mig gerne, hør mit »nej«
Til samme fejl på min egovej
Det skal ikke ske igen
Jeg vil blive hos dig, min ven

Hvordan ku' jeg gøre det, som kun ku' gå galt?
Hvordan ku' jeg svigte så fatalt?
Undskyld mit fejltrin, undskyld jeg faldt
Gid kærligheden vil tilgive alt

Tilgivelse

En skyldfølelse, som jeg tit drømmer væk
Jeg bærer en tung og en meget stor sæk
Fyldt op af skygger – af svigt og af skam
Den nager mig dagligt, min sjæl føles lam

Den, som har elsket mig højst er min mor
Jeg sårede hende og sorgen er stor
Vi talte ret hårdt og med højlydte stemmer
Og sagde de ord, som vi aldrig mer' glemmer

Gid tilgivelsen bare kunne præsteres
Og var som en vare, der blot ku' leveres
Gid den var et spørgsmål om penge og om held
Og gid man dog bare kunne tilgi' sig selv

Men tilgivelsen hænger ikke på træer
Den findes ej heller i menns'ker på lager
Og selvom man prøver og virkelig vil
Så har man brug for at få hjælpen dertil

At tilgi' med hjertet er ikke spor nemt
Og tit er der ar efter hvad der er hændt
Kun Gud han kan tilgi' igen og igen
Hvor andre står af forbliver han vores ven

Det eneste sted, hvor man glemmer igen
Er stedet, hvor Gud, han viser os hen
Hvor straffeattesten ikke er plettet
Bag Himmels porte er fejltrinene slettet

I de næste numre af baptist.dk vil vi følge forskellige baptistmenigheder, som er i forandring. Hvad blev katalysator for processen og hvad kan andre menigheder lære?

Et nyt billede til en overfyldt væg

Flere baptistmenigheder er i gang med forandringsprocesser. En af dem er Roskilde Baptistmenighed.

Præsten Claus Bækgaard fortæller med denne illustration, hvorfor de gik i gang med processen, som ikke handler om struktur men om værdier.

Vi anvendte billedet med et mødelokale. Som menighed sad vi i et tæt lukket mødelokale, hvor luften efterhånden var begyndt at blive meget tæt. Alle var vi ved

at være trætte og tunge i hovederne, og nemt kom vi til at vrisse af hinanden.

En person træder ind i rummet og gør os opmærksom på, at der trænger til en udluftning. Vi åbner vinduet lidt, men det bliver hurtigt lukket igen, for det trækker ind ude fra kulden. Vi fortsætter vores samtale, for det er vigtige og gode ting vi beskæftiger os med i dette lille tillukkede mødelokale.

Ommøblering

Personen, der trådte ind, havde et billede – et aktivitetsbillede – med under armen, da hun trådte ind. Alle var enige om, at det

var et godt billede, men hvor skulle det dog hænge. Vores »aktivitetsvæg« var helt fyldt, og ingen ville tage deres billede ned for at gøre plads til det nye. Måske kunne vi rykke lidt om på billederne og lige presse endnu en »aktivitet« ind på væggen?

Ny maling på væggene?

Billederne blev flyttet lidt rundt, men så opstod det næste problem. Stearinlysene i mødelokalet, som vi havde sat op for at skabe lidt hygge, havde forårsaget sorte rammer rundt om billederne. Nu var det åbenlyst, hvad der skulle gøres. Alle billeder måtte tages ned, rummet males på ny – måske i en ny farve, som var mere tidsvarende – og så måtte vi sammen se på, hvilke billeder der så skulle op og hænge i det nymalede mødelokale.

Mødelokalet skulle så også gerne føres tilbage til det, som det oprindeligt var skabt til at skulle være – en mødeplads mellem nutidens mennesker og Gud – ikke bare for os, der altid har haft vores plads i lokalet.

[≡] Claus Bækgaard

[↑] Nadia Gotziridze Hansen

Flere end alle var med

Birkedal er stedet for Holbæk Baptistkirkes årlige spejder/menighedsweekend. Birkedal er også kodeord for FÆLLESSKAB, SAMMENHOLD og masser af gode oplevelser.

Små og store spejdere, børn og unge, »gamle« medlemmer og nydanskere fulgte »I Tintins fodspor«. Alle 117 deltagere var delt i »familier« for at skabe relationer og venskaber. Det var særlig godt for vores nydanske medlemmer, som fik nye venner. Samtidig blev relationerne forstærket mellem spejdere og kirkegængere, børn og voksne.

Mange familier satser på at samles med voksne børn og børnebørn på lejren, og kontakten fortsættes med mange venskaber

på Facebook. Det giver relationer til de familier, der ellers »bare« står på medlemslisten. Dejligt at se de mange børn blive fortrolige med kirkens voksne og medarbejdere!

Glæden ved fællesskabet kunne mærkes og høres ved gudstjenesten søndag! Finn Basnov fik evangeliet til at vokse ud af et udskåret græskar – med hjælp og kommentarer fra børnene.

www.holbaek-baptistkirke.dk

[≡] Bente Christa Hansen

Ikke kun for præster

Årets prædikantmøde bliver nyskabende. Blandt andet er både ansatte præster og frivillige ledere fra menighederne inviteret til lederkurset med temaet »Åbn dørene til verden«.

Kurset er lagt fra onsdag aften til lørdag eftermiddag, 25.-28. maj 2011. Tidspunktet skulle give mulighed for, at andre end fuldtidsansatte kan være med. Desuden er det mere centralt placeret: i Bogense på Fyn frem for Fjerritslev i Nordjylland.

Keld Dahlmann fra Århus Valgmenighed vil undervise om, hvordan deltagerne kan lede kirkerne ind i en ny virkelighed. John van

Dinters fra New Life Church i Stockholm vil tale om at være fællesskab i en ny virkelighed. »Vore menigheder skal ud over at være i mission også kunne rumme den multinationale og multikulturelle virkelighed, som er Danmark i dag,« står der i invitationen.

Endelig vil Alice Sprotte og en gruppe poeter fra København vise kirkelederne en anden måde at lede mennesker ind i den nye virkelighed – som vi altså allerede er en del af.

[≡] Lasse Åbom

Døde

Kristuskirken, København

Elisabeth Hansen, født 06.01.1913, døbt 01.05.1927 i Frederikshavn, døde 07.10.2010.
Lars Erik Bækgaard, født 24.02.1941, døbt 06.02.1983 i Kristuskirken, døde 13.10.2010.
Anna Møller, født 02.12.1919, døbt 15.10.1961 i Kristuskirken, døde 07.11.2010.

Lyngby

Inge Nielsen, født 10.02.1927, døbt 02.04.1944 i Kristuskirken, døde 07.09.2010.
Ole Koblauch, født 25.02.1944, døbt 04.12.1960 i Lyngby, døde 10.11.2010.

Nørresundby

Annalisa Pedersen født Espensgaard, født 05.11.1922, døbt 04.06.1944 i Hals, døde 01.12.2010.

Odense

Harriet Olsen, født 17.01.1916, døbt 23.04.1933 i Odense, døde 16.09.2010.
Gerda Nielsen, født 05.11.1915, døbt 14.05.1933, døde 18.11.2010.

Randers

Jørgen Aldahl Dittmer, født 16.07.1945, døbt 06.06.2004 i Randers, døde 08.11.2010.

Sæby

Willy Kvist Jensen, født 20.04.1931, døbt 02.12.1951 i Sæby, døde 16.11.2010.

Vodskov

Karen Pedersen, født 11.06.1925, døbt 18.06.1961 i Hals, døde 19.11.2010.

Østervrå Frikirke

Thomas Knud Kirkegaard Kaspersen, født 11.12.1921, døbt 17.02.1946 i Guds menigheds kirke, døde 24.11.2010.

Rådgiveren

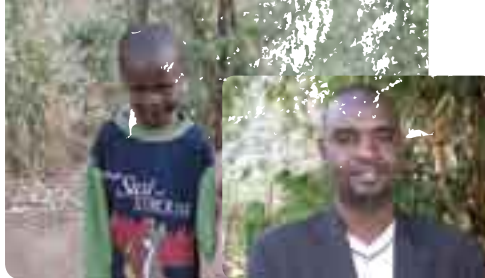
Baptistkirken i Danmark har siden 2005 arbejdet for at hjælpe forældreløse og andre udsatte børn i Burundi med blandt andet skolepenge og etablering af omsorgsgrupper. Solveig og Niels Christian Nielsen startede arbejdet op, Naja Spanner har arbejdet videre, og nu er det mig, der er den danske kontakt til arbejdet i Burundi – som også er udfundet til at hjælpe børn i Rwanda, bistået af Hanne og Hartvig Weber-Hansen.

Prosper Habonimana har arbejdet i børneprojektet i knapt et år som rådgiver, og det er han fantastisk god til. Det er hans ansvar at besøge alle grupperne i den nordlige del af Burundi, hvor baptistkirkerne ligger meget spredt. Hver måned kører han mindst 1.300 km på motorcykel for at nå frem til alle grupperne. Det kan være lidt af en udfordring at besøge de lokale kirker, da de ofte ligger langt fra

» Udholdenhed er derfor en nøglefaktor for at kunne udføre arbejdet. «

Prosper

» Her gør han alt, hvad han kan for at opmuntre børnene. «

de asfalterede veje. I stedet må man benytte de mange små jordveje, som må siges at være af meget blandet kvalitet. Udholdenhed er derfor en nøglefaktor for at kunne udføre arbejdet foruden en vis portion mod. Dels er vejene langt fra ufarlige, og især i regnvejr kræver det stor forsigtighed, dels skal Prosper fx for at nå frem til den lille kirke tæt på Cankuzo køre et langt stykke gennem skoven, som er kendt for at være tilholdssted for røvere og oprørere. Heldigvis er det værste, han har været udsat for, et møde med en stor flok aber, som blokerede vejen og ikke synes, at der var nogen grund til at flytte sig, bare fordi Prosper kom kørende.

En omvæltet tilværelse

Alle tre rådgivere i projektet har et stort hjerte for børn, men måske har Prosper baggrund på en særlig måde udrustet ham til netop dette arbejde. Han er født i Burundi, men kun et år gammel måtte hans familie flygte over hals og hoved til Rwanda, da hans onkel havde grundlagt et af oppositionspartierne. Prosper har aldrig mødt sin onkel, men alligevel var det umuligt for ham og hans familie at blive i Burundi. Efterhånden lykkedes det dem at få skabt en rimelig tilværelse i Rwanda, og Prosper begyndte at drømme om at

komme på universitetet, men det satte krigen i Rwanda i 1994 en stopper for. Igen måtte familien flygte, og denne gang blev de spredt for alle vinde. Gennem de næste år flygtede Prosper rundt mellem flere afrikanske lande, men det meste af tiden var han enten i Congo eller Kenya.

Tilbage til Burundi

Drømmen om at læse på universitetet levede stadigvæk, men i Kenya var det alt for dyrt. I stedet kom han på college, hvor han først læste engelsk i seks måneder og siden rådgivning ligeledes i seks måneder. I Kenya var man begyndt at blive træt af alle de flygtninge, som var kommet fra Burundi og Rwanda, og snart indså Prosper, at det var umuligt at blive der. Ved hjælp af menneskesmulgere lykkedes det ham at komme tilbage til Rwanda. Det var jo trods alt der, han havde tilbragt det meste af sit liv. Her var man begyndt at sende tidligere flygtningebørn på universitetet, men da Prosper søgte, fik han at vide, at nu var han for gammel. Det fik ham til at vende tilbage til sit fødeland, som han aldrig havde kendt. Her bor hans forældre og nogle af hans søskende. Fornyligt vendte en bror, som ingen havde hørt fra i 12 år, også tilbage til Burundi, så i dag ved han, hvor alle hans søskende er, samt

at de er i live, om end de er spredt rundt omkring i verden.

Drømmen lever

Drømmen om at komme på universitetet lever stadigvæk, men indtil videre arbejder han i børneprojektet, og her gør han alt, hvad han kan for at opmuntre børnene til at passe deres skole. Faktisk er det lykkedes ham at få flere af de børn, som havde droppet skolen, til at vende tilbage igen. Han bruger meget tid på også at besøge de børn, som har særligt behov for opmærksomhed og opmuntring. Desuden kender han stort set navnene på alle børnene i sine grupper, og et besøg ender tit med en fodboldkamp eller lignende, og det elsker børnene. Deres hverdag er ofte fyldt med håbløshed og fattigdom, så for disse børn er Prosper et tiltrængt friskt pust i hverdagen, som giver dem tro på fremtiden. Så i børneprojektet er vi taknemmelige for, at Prosper valgte at vende tilbage til Burundi!

BaptistKirken støtter i 2011 cirka 1.200 børn og deres familier enten direkte med økonomisk støtte eller indirekte med omsorgsgruppernes tilsyn.

[≡][□] Susi Baggesen

Alle siger undskyld

Der står en mand på en talerstol. Hans udseende er asiatisk, hans jakkesæt moderigtigt. Blikket flakker mellem papir og kameralinser, og mens han holder sin tale, bryder han sammen. Hulker som pisket. Påtager sig det fulde ansvar. Hele skylden. Alt imens han bliver filmet fra alle vinkler og distribueret på alle medier.

Han siger undskyld.

Jeg ser klippet på Youtube side om side med de utallige sekvenser af mennesker, der siger undskyld. Da jeg var barn, samlede jeg på gamle mønter. Nu er jeg begyndt at samle på undskyldninger.

Jeg klikker videre og ser Helle Thorning-Schmidt sige undskyld midt i en sværm af journalister. Vi nærmer os *breaking news*. Klikker videre igen. Lene Espersen siger undskyld, fordi hun tog på ferie. Bjarne Riis, fordi han tog EPO. Tiger Woods, fordi han tog på en anden end konen.

Da jeg samlede på gamle mønter, kunne jeg bedst lide de blanke. Det gælder også min samling af undskyldninger. Dem, der fælder en tåre, kommer forrest i min samlemappe.

Jeg ser igen på asiaten. Han er i en klasse for sig. Han stortuder, mens kameraet zoomer ind på hans blanke øjne. Ingen ved, hvad han siger undskyld for. Men han er god til det. Alle siger undskyld, men han er i særklasse, og jeg er stolt over at have ham i min samling.

Pludselig slår det mig, at samlingen er mangelfuld.

Jeg har alle dem, der siger undskyld. Men jeg mangler dem, der tager imod undskyldningerne. Dem, der siger: – Det er i orden, du er tilgivet.

Jeg leder, men ingen ser ud til at have tilgivet den hulkende asiat, fordi ingen længere ved, hvad han undskylder. Jeg ved heller ikke rigtigt, om nogen har tilgivet Lene, Helle, Tiger og Riis.

Men så bliver jeg afbrudt i tankerne, for nu er der én mere, der har sagt undskyld. Og det må jeg altså have med i samlingen. Undskyld, men jeg må løbe.

[≡] Mads Lindholm

[📷] Helle Thorning-Schmidt: Wikipedia, Mogens Engelund.
Lene Espersen: Helle Moos.
Bjarne Riis: Flickr, Velo Steve.
Tiger Woods: Flickr, Keith Allison

DANMARK
PP

UDGIVERADRESSERET
MASKINEL MAGASINPOST

ID-Nr.: 46476

Afsender:
Baptistkirken
i Danmark

Lærdalsgade 7, st. tv.
DK-2300 København S

ISSN 1901-4635